

Hồi thứ Nhất

HÀO KIỆT TRỞ TÀI QUẦN HÙNG KHIẾP VĨA

Vào một chiều đầu thu.

Nước sông Đoạt Hồn lặng lẽ chảy qua một cánh đồng bằng ngoài quan ải.

Gió tây hiu hắt thổi lá vàng rơi. Làn khói lạt bao phủ ngoài nội, vẽ nên một bức họa đồ thảm đạm dưới bóng tịch dương, khiến khách qua đường không khỏi trạnh niêm cố quốc. Chiếc nhận lẻ lưng trời kêu lên những tiếng bi thương, não ruột.

Giữa cảnh sắc ảm đạm khói lạng nước trôi, sông Đoạt Hồn ngược dòng đi lên khoảng rừng núi chột có tiếng vó ngựa xôn xao.

Một lúc sau, trên bờ sông Đoạt Hồn, một con tuấn mã rong ruổi tới.

Người kỵ mã là một chàng thanh niên chưa đầy hai chục tuổi mình mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm. Thanh niên này hình dung tuấn nhã, mặt trắng môi son. Thật là một trang thiếu niên phong vận, anh kiệt khác thường.

Nhưng người ngựa đều mỗi một không chống chọi được nữa.

Ngựa mép không ngớt sùi bọt trắng, khắp mình mồ hôi thoát ra như tắm. Thiếu niên ngồi trên lưng ngựa, cũng tứ chi bải hoải, nằm phục xuống. Sau chàng dường như tinh thần phấn khởi ngồi ngay người lại, đảo mắt nhìn bốn phía.

Gần đó có một tảng đá lớn chìa ra trông như một tòa đài thiên nhiên cao ngất. Ánh tà dương chiếu vào, còn nhìn thấy lờ mờ trên phiến đá có khắc ba chữ lớn.

Vì chữ khắc lâu ngày, trải bao phen mưa gió lại bám đầy bụi bặm, rêu phủ xanh kín nên không trông rõ chữ.

Chàng thanh niên giục ngựa tiến thêm mấy bước mới nhận ra ba chữ “Vọng Hương Đài”.

Chàng rùng mình một cái, chăm chú nhìn ba chữ rồi lẩm bẫm: Thì ra nơi đây là...

Rồi dừng cương xuống ngựa, nhưng hai chân vừa chắm đất đã ngã người đi rồi té xuống liền. Đoạn chàng ọe lên một tiếng, miệng hộc máu tươi!

Nguyên chàng chẳng những mệt mỏi quá độ mà còn bị nội thương rất nặng.

Chàng cố gượng ngồi dậy, nghiêng chặt hai hàm răng, nhắm mắt vận khí điều dưỡng. Tuy nhiên giữa lúc chàng đang cực kì đau khổ, trên môi chàng thoáng hiện một nụ cười mỉa mai.

Thật là một nụ cười kỳ dị tựa hồ chế nhạo tử thần, coi thường hết thảy mọi

sự ở đời.

Thiếu niên ngồi lên điều dưỡng trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, tự nhiên chàng đứng phắt dậy, nhảy lên đài cao. Chàng đưa mắt nhìn ra bốn phía thì ngoại trừ núi cao, cây rậm cùng dòng nước sông Đoạt Hồn chảy cuộn cuộn, toàn một màu hoang dã, cỏ dại mọc đầy cả một vùng bao la bát ngát.

Thiếu niên bất giác buông một tiếng thở dài, nhìn ra bầu trời xa tắp rồi lẩm bẩm một mình.

– Vọng Hương Đài! Đây là quê hương ta, nhưng nhà ta nay còn đâu?

Tuy chàng thốt ra lời cảm khái nào nùng song nét mặt lạnh lùng trông gồm khiếp. Âm điệu chàng tuyệt không một chút cảm tình.

Đột nhiên mấy tiếng hú rất dài xé bầu không khí đưa đến. Bốn bóng người thấp thoáng dưới ánh hoàng hôn chạy như bay lướt tới, dừng lại trước thạch đài.

Bốn người nay toàn là đạo sỹ, chòm râu bạc chùng xuống trước ngực, lưng đeo trường kiếm. Bốn đạo sỹ mặt mày phì nộn, khí độ khoan thai, hình dung thoải mái và đều có một thân pháp lạ lùng, tưởng chừng như lướt gió mà đi. Ai vừa trông thấy hình dạng bốn người này cũng biết ngay là những tay cao thủ vào bậc nhất võ lâm.

Thiếu niên áo xanh đảo mắt nhìn bốn người rồi lạnh lùng hỏi

– Phải chăng bốn vị là Không Động Tứ Kiếm đã từng lừng danh trong võ lâm?

Bốn đạo nhân “ủa” lên một tiếng. Một người hỏi bằng giọng kinh dị:

– Thí chủ là ai? Tới đây có việc chi?

Thiếu niên áo xanh bật lên tiếng cười hồn nhiên. đồng dạc hỏi lại:

– Bốn vị đến đây làm chi?

Một trong bốn vị đạo sỹ đáp:

– Bần đạo tới đây vì có lời ước hẹn

Thiếu niên nói:

– Tại hạ cũng vậy.

Đạo sỹ nói:

– Phải chăng thí chủ là...

Thiếu niên áo xanh lớn tiếng ngắt lời:

– Tại hạ là nhị đại truyền nhân của phái Thiết Huyết, tên gọi Độc Cô Nhạn.

Không Động Tứ Kiếm bật lên tiếng “Ủa”.

Rồi đều muốn nhảy lên đài.

Người vừa nói đó Thiềm điện Kiếm Huyền Tu chân nhân cất tiếng niệm

“Vô Lượng Thọ Phật” rồi hỏi:

– Thiết Huyết Tú Sĩ Uông Công Lăng sao chưa thấy đến?

Thiếu niên áo xanh nhú cặp lông mày đáp:

– Tiên sư đã tạ thế ba tháng trước đây.

Huyền Tu chân nhân sững sốt hỏi:

– Y chết rồi ư?...

Rồi buông tiếng thở dài nói tiếp:

– Người chết là hết chuyện, cuộc ước hẹn bữa nay như vậy kể là xong rồi...

Đạo nhân tỏ vẻ thất vọng có ý muốn bỏ đi.

Người đứng kề vai Huyền Tu chân nhân là Vô Cực Kiếm Huyền Vân chân nhân cười ha hả nói:

– Khoan đã! Bản đạo muốn hỏi thí chủ một lời: Lệnh sư đã chết trong trường hợp nào?

Thiếu niên áo xanh tức Độc Cô Nhạn run lên, cặp mắt chiếu ra tia hàn quang, lạnh lùng đáp

– Gia sư bị bệnh mà mất.

Huyền Vân chân nhân cười lạt nói:

– Lệnh sư đã là người luyện võ thì nóng lạnh chẳng thể xâm nhập vào mình. Huống chi y tuổi mới tứ tuần, đang độ trung niên mà bảo bị bệnh chết thì thật là khó tin quá!...

Lôi Đình Kiếm Huyền Minh chân nhân và Phi Hồng Kiếm Huyền Ngộ chân nhân đồng thanh nói:

– Vụ này thật đáng khả nghi, cần phải điều tra cho rõ mới quyết định được.

Thiền điện Kiếm Huyền Tu chân nhân dường như là tay đứng đầu bọn Không Động Tứ Kiếm trầm ngâm một lát rồi nói:

– Ta đi lên núi Hạ Lan một chuyến là biết chân giả ngay. Chân nhân nhìn thiếu niên áo xanh một lần nữa rồi trở gót đi luôn.

Độc Cô Nhạn quát lên:

– Quay lại đã!

Âm thanh chàng lạnh như băng khiến người nghe phải ớn gáy!

Không Động Tứ Kiếm dừng chân quay lại đồng thanh hỏi:

– Tiểu tử! Người còn muốn nói điều chi nữa?

Độc Cô Nhạn mặt lạnh như tiền đáp:

– Bốn vị quyền mất một điều.

Huyền Tu chân nhân sửng sốt hỏi:

– Bọn bản đạo còn quyên điều chi?

Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp:

– Phái Thiết Huyết nói sao đúng vậy. Tại hạ thay mặt tiên sư đến đây hội ước, sao các vị lại bỏ đi?

Không Đông Tứ Kiếm hơi biến sắc mặt. Huyền Tu chân nhân trầm giọng hỏi:

– Thí chủ có biết vì lẽ gì mà bọn bản đạo bữa nay cùng lệnh sư phó ước ở nơi đây không?

Độc Cô Nhạn cười lạt đáp:

– Ba năm trước đây quý trưởng môn là Thanh Cơ đạo trưởng bị thất bại dưới lưỡi kiếm của lệnh tiên sư ở nơi đây...

Huyền Tu chân nhân quát lên:

– Tên thất phu Ôn Công Lăng dùng nguy kế để mưu sát chưởng môn ân sư tệt phái...

Độc Cô Nhạn cả cười ngắt lời:

– Thanh cơ đạo trưởng bị thua rồi không nhịn được vung kiếm lên tự tử. Vụ này mọi người trên chốn giang hồ đều biết. Sao liệt vị lại trách tiên sư?

Huyền Tu chân nhân hơi đỏ mặt lên nói:

– Thí chủ muốn nói thế nào thì nói. chưởng môn ân sư của bản đạo cũng kể là chết về tay Ôn Công Lăng. Vậy món nợ này phải gõ vào đầu hấn, bất luận ai cũng không thể thay thế được.

Độc Cô Nhạn khẽ thở dài đáp:

– Tại hạ không lừa dối các vị đâu. Thực tình tiên sư đã mất hai tháng trước đây.

Vô Cực Kiếm Huyền Vân chân nhân lớn tiếng:

– Dù chết thật rồi thì món nợ này cũng vẫn trút lên đầu hấn.

Độc Cô Nhạn cười lạt hỏi:

– Theo ý đạo trưởng thì bây giờ làm thế nào?

Huyền Vân chân nhân gầm lên:

– Quạt mồ hấn lên đập vào xác và đốt xương cho thành than.

Độc Cô Nhạn biến sắc, người chàng run lên nháy vọt xuống đài.

Huyền Tu chân nhân nhíu cặp mày trắng nói:

– Bản đạo không muốn động thủ cùng thí chủ để khỏi mang tiếng là áp chế

kẻ hậu sinh.

Độc Cô Nhạn rút kiếm cầm tay trầm giọng quát:

– Các vị không muốn động thủ cũng được nhưng mỗi vị phải để lại đây một chân hay một tay để đền tội đã buông lời nhục mạ tiên sư.

Không Động Tứ Kiếm đột nhiên biến sắc. Lôi Đình Kiếm Huyền Minh chân nhân rút kiếm ra khỏi vỏ trước tiên hét lớn:

– Thằng nhãi con kia! Thế là tự mi muốn chết. Đừng trách bọn ta hẹp lượng! Lão vung kiếm lên, ánh kiếm vọt ra như ba đóa hoa đánh tới.

Nguyên phái Không Động nổi tiếng võ lâm về kiếm thuật tinh diệu mà Không Động Tứ Kiếm lại là những tay kiếm thuật cao thâm nhất trong phái này.

Huyền Minh chân nhân đánh ra một kiếm. Uy thế cực kỳ lợi hại. Vì lão tức giận Độc Cô Nhạn đã buông lời cuồng ngạo, nên vừa ra tay lão đã sử ngay một chiêu độc địa.

Ngờ đâu Độc Cô Nhạn tuy đã cầm kiếm trong tay nhưng không ra chiêu mà chỉ né người đi tránh khỏi.

Chẳng những Huyền Minh chân nhân giạt mình kinh hãi mà bọn Huyền Tu chân nhân đứng bàng quan cũng không khỏi sửng sốt, vì nhận thấy thân pháp Độc Cô Nhạn kỳ diệu khôn lường. Dưới chiêu thức ác liệt như vậy mà tránh khỏi một cách dễ dàng thì thật là một chuyện phi thường.

Huyền Minh chân nhân nghiêng răng quát hỏi:

– Dưới tay tướng mạnh không có quân hèn, quả nhiên người không then là đệ tử Uông Công Lăng. Nhưng sao người không dám tiếp chiêu?

Độc Cô Nhạn cười lạt đáp:

– Tại hạ không muốn đấu dằng dai cho mất thời giờ, muốn mời cả bốn vị ra tay một lúc.

Không Động Tứ Kiếm thanh danh lừng lẫy giang hồ, khi nào chịu nổi câu nói khinh mạn đó. Cả Huyền Tu chân nhân là người tu dưỡng lâu ngày, cũng không nhịn được chống kiếm cười lạt nói:

– Bọn bản đạo tuy có đức hiếu sinh, nhưng thí chủ không muốn sống nữa, thì bản đạo phải thành toàn cho

Lão vừa nhìn Huyền Vân, Huyền Ngộ vừa nói :

– Gã đã nói vậy thì ta còn úy kỵ chi nữa?

Lão nói câu này không khác gì bảo đồng bọn liên thủ hợp lực để trừ khử Độc Cô Nhạn.

Bốn người cùng nghĩ như nhau chống kiếm ra đứng bốn mặt thành thế bao vây, rồi nhảy vào tấn công.

Chớp mắt kiếm khí lóe lên, hào quang mịt trời, uy thế rộng đến mấy trượng vuông.

Bóng tịch dương dần tàn, nắng chiều hòa lẫn với ánh kiếm thành một vùng hào quang xán lạn trông rất đẹp mắt.

Không Động Tứ Kiếm chẳng những tinh thông kiếm thuật mà còn sử trường lối đánh gập rút. Họ vừa ra tay đã đánh tới năm sáu chiêu liền.

Dưới đám ánh kiếm mịt mờ không nhìn rõ Độc Cô Nhạn đã ra chiêu thế nào để đối phó, chỉ nghe tiếng kiếm rít lên choang choảng.

Trong khi cuộc đấu đang cực kỳ ác liệt thì Không Động Tứ Kiếm đều cảm thấy hổ khẩu tê nhức và đều phải lùi lại đến bốn năm bước.

Độc Cô Nhạn vẫn ngạo nghễ đứng vững như trái núi, cười lạt không nói gì.

Không Động Tứ Kiếm ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu. Sau Huyền Tu chân nhân niệm phật hiệu rồi nói:

– Thí chủ không phải là đồ đệ của Ôn Công Lăng, sao lại nói dối bọn ta?

Độc Cô Nhạn hỏi lại bằng một giọng lạnh như băng:

– Sao đạo trưởng lại nói vậy?

Huyền Tu chân nhân chau mày đáp:

– Ba năm trước tuy Ôn Công Lăng có đánh bại được Thanh Cơ đạo trưởng, song cái thắng của hắn cũng chỉ miễn cưỡng mà thôi. Theo chỗ bản đạo biết thì nếu cả bốn người liên thủ hiệp lực lại hạ Ôn Công Lăng một cách dễ dàng để trả đũa mối thù làm cho tiên sư bị thảm tử ba năm trước đây. Nhưng... kiếm thuật của thí chủ còn cao hơn Ôn Công Lăng đến mấy lần.

Độc Cô Nhạn nét mặt vẫn thản nhiên đáp:

– Như vậy không đủ để chứng minh hay phủ nhận mối quan hệ giữa thầy trò tại hạ.

Huyền Tu chân nhân dặng hắng một tiếng rồi nói:

– Một điểm quan trọng hơn nữa là kiếm thuật của thí chủ theo một đường lối khác lạ, không ăn nhập với kiếm pháp của Ôn Công Lăng chút nào cả.

Độc Cô Nhạn lại cười đáp:

– Tại hạ chỉ học Ôn Công Lăng về đường học vấn và đạo đức chứ không học võ công nơi người.

Huyền Tu chân nhân sửng sốt hỏi:

– Thế thì thí chủ còn có sư phụ khác nữa hay sao? Không hiểu...

Độc Cô Nhạn tỏ vẻ ngạo nghễ đáp ngay:

– Trong võ lâm đương kim không ai đáng được tại hạ bái thỉnh làm sư phụ...

Huyền Tu chân nhân lấy làm kỳ hỏi:

– Chẳng nhẽ thí chủ không có thầy truyền thụ mà hiểu được võ công ư?

Độc Cô Nhạn cười rộ đáp:

– Đạo trưởng nói đúng đó. Cái học nhỏ mọn này tự mình tại hạ tìm hiểu lấy.

Huyền Tu chân nhân nhăn tít cặp lông mày lắc đầu nói:

– Thật là hoang đường! Thật là hoang đường! Không khi nào thế được! Dù thí chủ có tài hoa tuyệt thế để sáng chế ra võ nghệ, nhưng cũng chẳng thể không tự luyện hàng mấy chục năm mà thành tài như vậy được.

Lão vừa nói xong thủ Độc Cô Nhạn lại lão đảo, miệng phun máu tươi thành vòi.

Không Động Tứ Kiếm lại càng sửng sốt. Chỉ có Huyền Vân chân nhân là nổi lên một chàng cười rộ rồi nói:

– Tuy miệng người khoác lác mà thật ra chỉ có thể thôi. Thằng lỏi kia người bị thương nặng lắm rồi đó!

Độc Cô Nhạn gượng gạo chống đỡ để cho khỏi ngã. Chàng cười nói:

– Đúng là ta bị thương rất nặng, nhưng không phải bị thương về tay liệt vị. Các vị không những không thể đả thương được ta mà ngay cả đụng vào mình ta cũng không nổi đâu.

Không Động Tứ Kiếm lại ngẩn người ra, Huyền Văn chân nhân cả cười hỏi:

– Không phải vừa rồi người mới bị thương thì bị thương từ bao giờ? Nếu người đã bị thương từ trước sao còn dám mở miệng buông lời ngạo mạn bất nhã, lại to gan lớn mật dám ra khiêu chiến?

Huyền Tu chân nhân cũng cau mày hỏi:

– Bất luận thí chủ bị thương về tay ai, nhưng thí chủ muốn bảo toàn tính mạng thì phải thay đổi thái độ mới được.

Độc Cô Nhạn sắc mặt lợt lạt như tờ giấy trắng, song chàng cũng không uống thuốc hay vận khí điều dưỡng. Chàng nghe Huyền Tu chân nhân nói vậy chỉ cười ha hả đáp:

– Trái lại tại hạ vẫn kiên trì yêu cầu bốn vị để lại một cái gì rồi hãy ra đi...

Chàng vừa nói vừa nhảy xổ tới. Thanh trường kiếm ở trong tay chàng vọt ra những tia hào quang đầy trời trông tựa hồ một tấm lưới lớn chụp xuống bọn Huyền Tu.

Không Động Tứ Kiếm thật không ngờ thiếu niên bị thương trầm trọng đến thế mà vẫn còn có thể trở thần oai. Bốn người tuy vào hàng kiếm thuật danh gia, nhưng trước nay chưa thấy một ai có những đường kiếm thần diệu kỳ bí như vậy, nên mọi người đều cả kinh thất sắc.

Trong lúc hốt hoảng, bốn người vung kiếm múa loạn xạ chẳng còn theo lối nào nữa.

Lưỡi kiếm chạm nhau, hỏa tinh bắn ra bốn phía và rít lên những tiếng ghê hồn.

Độc Cô Nhạn tuy đã bị trọng thương, nhưng còn có thể vận chân lực năng như núi, múa kiếm như rồng bay. Ánh hàn quang lóe ra khiến người trông hoa cả mắt và không nhìn rõ được cuộc ác đấu hiện tình ra sao?

Chiến cuộc tiếp tục chẳng bao lâu thì thế thắng bại đã rõ ràng.

Không Động Tứ Kiếm như bị rấn cắn rú lên một tiếng rồi rút lui.

Thiểm Điện Kiếm Huyền Tu chân nhân bị chặt đứt cánh tay trái, Vô Cực Kiếm Huyền Vân chân nhân bị cắt một tai, Lôi Đình Kiếm Huyền Minh chân nhân bị lưỡi kiếm lia vào mặt khiến cho cái mũi không cánh mà bay. Phi Hồng Kiếm Huyền Ngộ chân nhân thì mất bên phải chỉ còn cái lỗ sâu hoắm, máu chảy đầm đìa

Độc Cô Nhạn tuy cũng hơi thở dồn dập nhưng chàng vẫn chống kiếm đứng vững.

Không Động Tứ Kiếm sắc mặt lợt lạt.

Huyền Tu chân nhân ngửa mặt lên trời than rằng:

– Đây là tại lòng trời, hay là vì số mạng?

Lão cầm ngang lưỡi kiếm muốn đâm cổ tự vẫn.

Huyền Ngộ chân nhân bây giờ đã biến thành độc nhõn long vọi lang người ra ngăn cản:

– Sư huynh không nên...

Huyền Tu chân nhân vẻ mặt buồn rầu, thở dài nói:

– Việc đã đến như thế này thì còn mặt mũi nào đứng trên thế gian nữa?

Huyền Ngộ chân nhân cũng nước mắt chảy quanh ngâm ngùi nói:

– Không Động Tứ Kiếm lừng lẫy tiếng tăm mấy chục năm trời mà nay bị một thằng lỏi chưa đầy hai chục tuổi làm nhục, dù chết xuống suối vàng cũng không nhắm mắt được

Huyền Tu chân nhân khẽ gật đầu, cặp mắt lơ đãng, thảm đạm nhìn Độc Cô Nhạn nói:

– Xin thí chủ lưu danh lại!

Độc Cô Nhạn nở một nụ cười chua chát thủng thẳng đáp:

– Tại hạ Độc Cô Nhạn, các bằng hữu giang hồ tặng cho ngoại hiệu “Cô Độc Hiệp”, vì tại hạ đi đâu cũng chỉ có một mình.

Không Động Tứ Kiếm la thất thanh:

– Úi chà!

Huyền Tu chân nhân há miệng ấp úng hỏi:

– Thí chủ là... Cô... Độc... Hiệp... ư?

Độc Cô Nhận đáp:

– Chính là tại hạ.

Huyền Tu chân nhân hỏi:

– Chín môn phái, ba giáo phái, bảy bang hội cùng bao nhiêu tay hào kiệt giang hồ, tổng cộng có hàng trăm cao thủ truy tầm thí chủ để hạ sát, mà thí chủ vẫn chưa chết ư?

Độc Cô Nhận cười lạt đáp:

– Tại hạ chỉ biết rằng đến bây giờ hăng còn sống.

Huyền Tu chân nhân trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

– Tại sao thí chủ lại về đầu phái Thiết Huyết, để nhận Uông Công Lăng làm sư phụ?

Độc Cô Nhận đáp:

– Tại hạ đã nói là thờ Uông lão gia làm sư phụ chỉ vì kính trọng lão nhân gia về phương diện học vấn cùng đạo đức mà thôi, chứ không phải qui đầu lão gia để luyện võ nghệ.

Huyền Tu chân nhân lại hỏi:

– Trên đời hiện nay thí chủ được mấy người bạn?

Độc Cô Nhận đáp:

– Hầu như không có một ai.

o O o